

σης ἐπιστολῆς μου. Ἴσως συμπληρώσωμεν τὴν συζήτησιν ἐν τῷ σφαιριστηρίῳ τῆς Κυρίας Παχύ. Σὲ ἀσπάζομαι ἀδελφικῶς

Ὁ σὸς πάντοτε

*Frédéric Bayard*

## ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Κατὰ πᾶσαν τοιαύτην ἐσπέραν ὁ ἥθοποιὸς δὲν ἐπανήρχετο νὰ δειπνήσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του. Αἱ γυναῖκες τὸ ἐγνώριζον ἐκ τῶν προτέρων. Ἐτύγγανε πάντοτε νὰ συναντήσῃ εἰς τὸ βουλευτὸν παλαιὸν τινα συνάδελφον, κακότυχον ὡς αὐτὸν καὶ παραγνωρισθέντα — ὑπάρχουσι τόσοι εἰς αὐτὸ τὸ εὐλογημένον ἐπάγγελμα! — τοῦ ἁποίου ἐπλήρωνε τὸ δειπνον, τὸν καφέν... Μετὰ ταῦτα πιστότατα, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ὤφειλον αὐτῷ χάριτας, ἔφερε τὰ ὑπόλοιπα χρήματα εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐνίοτε δὲ καὶ μίαν ἀνθοδέσμην διὰ τὴν σύζυγόν του, ἐν δῶρον διὰ τὴν ποθητήν. Τί τὰ θέλετε!.. αὐταὶ εἶναι ἑξεις τοῦ θεάτρου. Εἰς τὰ δράματα δὲν τὸ ἔχει διὰ τίποτε ὁ ἥθοποιὸς νὰ πετάξῃ μίαν φούχταν λουδοβικείων ἀπὸ τὸ παρᾶθυρον, λέγων:

« — Νά, κατεργάρη! πάρε αὐτὸ τὸ βαλάντιον καὶ πήγαινε νὰ εἰπῇς εἰς τὴν κυρίαν σου ὅτι τὴν προσμένω. »

Διὰ τοῦτο μὲ ὅλην αὐτῶν τὴν φιλεργίαν καὶ τὸ ἐπικερδὲς τῆς τέχνης των αἱ κυρίαι Δελομπέλ πολλάκις εὐρίσκοντο ἐν στενωχωρίᾳ καὶ ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀπραξίας εἰς τὴν ἐξόδεισιν αὐτῶν παρισινῶ ἑμπορίου.

Εὐτυχῶς εὐρίσκειτο πλησίον ὁ ἀγαθὸς Ρίσλερ, πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς φίλους.

Ὁ Γουλιέλμος Ρίσλερ ὁ παρὰ τὸν διάδρομον ἐνοικιαστὴς κατῴκει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φράντς νεωτέρου του κατὰ δεκαπέντε ἔτη. Οἱ δύο οὗτοι Ἑλβετοὶ ὑψηλοὶ, ξανθοί, ρωμαλέοι, ῥοδοκόκκινοι, διετῆρουν ἐντὸς τῆς πνιγνῆς ἀτμοσφαίρας τῆς πενιχρᾶς καὶ σκοτεινῆς κατοικίας ἐκείνης τὴν ὄψιν τοῦ ἐξοχικοῦ βίου καὶ τῆς ὑγείας. Ὁ πρεσβύτερος ἦτο ἰχνογράφος εἰς τὸ ἐργαστάσιον Φρομῶν καὶ ἐπλήρωνε τὰ μηνιαῖα διδάκτρα τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις διέηκουε τὰ γυμνασιακὰ μαθήματα πρὶν εἰσελθῇ εἰς τὴν Κεντρικὴν Σχολήν.

Ὅτε μετέβη εἰς Παρισίους ἀμνηχανῶν περὶ τῆς

οἰκιακῆς του ἐγκαταστάσεως ὁ Γουλιέλμος εὔρε χάρις εἰς τὴν γειτνίασιν τῶν κυριῶν Σέβη καὶ Δελομπέλ συμβουλὰς καὶ ὁδηγίας παρασχούσας συνδρομὴν ἀπαραίτητον εἰς τὸν ἀπλοϊκὸν ἐκεῖνον ἄγαμον ἄνδρα, τὸν ἀτολμον καὶ ἀδέξιον ὁπωσὺν καὶ ἐστενωχωρημένον ἐκ τοῦ ξενικοῦ ἥθους καὶ τῆς ξενικῆς προφορᾶς του. Μετὰ τινα καιρὸν γειτνιάσεως καὶ ἀμειβαίων ἐκδουλεύσεων οἱ ἀδελφοὶ Ρίσλερ ἀπετέλουν οἰοναὶ μέρος τῶν δύο οικογενειῶν.

Κατὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας προσεκαλοῦντο εἰς τὴν τράπεζαν τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης οικογενείας, εἰς ἅκρον δὲ νύχταριστοῦντο οἱ δύο μακρὰν τῆς πατρίδος των ζῶντες ἀδελφοὶ ἀνευρίσκοντες παρὰ ταῖς πτωχαῖς ἐκείναις οικογενεαῖς, ὅσον πενιχραὶ, ὅσον ὑστερημέναι καὶ ἂν ἦσαν, μίαν γωνίαν στοργῆς καὶ βίου οικογενειακοῦ. Ὁ μισθὸς τοῦ ἰκανωτάτου περὶ τὴν τέχνην του ἰχνογράφου ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ προσφέρῃ ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν οἰογένειαν Δελομπέλ ἐν ὥρᾳ ἀπορίας περὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου, νὰ ἐπισκέπτεται τὴν οἰογένειαν Σέβη ὡς συγγενῆς πλούσιος, κομίζων πάντοτε ἀντικειμένον τι πρὸς ἐκπληξιν, δῶρόν τι, οὕτως ὥστε ἡ μικρὰ εὐθὺς ὡς τὸν διέκρινεν ἔτρεχε καὶ ἡρῦνα εἰς τὰ θυλάκια του ἀναρριχωμένη εἰς τὰ γόνατά του.

Τὰς Κυριακάς παρελάμβανεν ὅλους ἐμοῦ εἰς τὸ θέατρον, καθ' ἐσπέραν δὲ σχεδὸν μετέβαινε μετὰ τοῦ κ. Σέβη καὶ τοῦ Δελομπέλ εἰς ζυθοπωλεῖόν τι τῆς ὁδοῦ Βλονδέλ, ὅπου προσέφερεν εἰς αὐτοὺς ζῦθον καὶ πράχτελ ἀλμυρά. Ὁ ζῦθος καὶ τὰ πράχτελ ἦσαν τὸ μόνον τοῦ ἐλάττωμα.

Δὲν ὑπῆρχε μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις δι' αὐτὸν παρὰ νὰ καθηται ἔχων ἐνώπιόν του ποτήριον ζῦθου μετὰ τῶν δύο φίλων του καὶ νὰ τοὺς ἀκούῃ συνομιλοῦντας, ἀναμιγνύμενος μόνον δι' ἡχηροῦ γέλωτος ἢ διὰ νεύματος κεφαλῆς εἰς τὴν συνδιαλέξιν των, οὕσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μακρὰν σειρὰν παραπύοναν κατὰ τῆς κοινωνίας.

Ἡ παιδικὴ δαίλια του καὶ οἱ γερμανισμοὶ τῆς γλώσσης του, οὓς διετῆρει ἐνεκα τοῦ ἀπεροφημένου πάντοτε ὑπὸ τῆς ἐργασίας βίου του τὸν ἐμπόδιζον νὰ ἐκφράξῃ ἐλευθέρως τὰς ιδέας του. Ἄλλως τε οἱ φίλοι του ἐπέβαλλον αὐτῷ τὸν σεβασμὸν. Εἶχον ἀπέναντί του τὴν ἀπέραντον ὑπεροχὴν τοῦ μηδὲν ἔργον ἔχοντος ἀπέναντι τοῦ ἐργαζομένου. Καὶ ὁ κ. Σέβης ἦττον γενναίωφρων τοῦ Δελομπέλ δὲν ἐδίσταζε νὰ καθιστᾷ αὐτῷ αἰσθητὴν τὴν τοιαύτην ὑπεροχὴν. Ὁ κ. Σέβης ἦτο ὑψηλοφρονέστατος! Κατ' αὐτὸν ἄνθρωπος ἐργαζόμενος ὅπως ὁ Ρίσλερ δέκα ὥρας τὴν ἡμέραν, ἦτο ἀνίκανος ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς ἐργασίας του νὰ ἐκφέρῃ νοήματα κρίσιν. Ἐνίοτε ὁ ἰχνογράφος ἐρχόμενος κατάκοπος ἐκ τοῦ ἐργασταρίου, ἠτοιμάζετο νὰ διχνοκτερεύσῃ ἐνεκα

κατεπειγούσης ἐργασίας. Τότε ἔπρεπέ τις νὰ ἴδῃ τὸ ἦθος τοῦ σκανδαλιζομένου κυρίου Σέβη.

— Ποτέ δὲν θὰ ἐδεχόμην ἐγὼ τοιοῦτο ἐπάγγελμα! . . ἔλεγεν ἀγερώχως.

Προσέθετε δὲ παρατηρῶν τὸν Ῥίσλερ καλῶς κατὰ πρόσωπον μὲ τὸ ἐταστικὸν βλέμμα ἱατροῦ:

— Ὅταν θὰ σοῦ ἔλθῃ καμμίαν ἡμέραν καμμία ἀποπληξία . . .

Ὁ Δελομπέλ δὲν ἦτο τόσο ἀπηνής· ἀλλ' ἐφέρετο καὶ αὐτὸς ὑψηλοφρονέστερον:

. . . ἡ κέδρος ἡ ἀγερώχος  
τὸ ῥόδον καὶ δὲν βλέπει εἰς τὴν ῥίζαν τῆς.

Ὁ Δελομπέλ ἀπὸ τοῦ ὕψους του οὐδὲ μέχρι τῶν ποδῶν του καὶ ἐβλεπεν ἐξικνούμενον τὸν Ῥίσλερ.

Ὅσάκις κατὰ τύχην κατεδέχετο νὰ συναισθανθῇ τὴν παρουσίαν του ὁ μέγας ἀνὴρ, ἔκλινε πρὸς αὐτὸν διὰ ν' ἀκροασθῇ τοὺς λόγους του μὲ ἰδιαίτερόν τινα τρόπον, καὶ ἐμειδία ὡς νὰ ἤκουε τοὺς λόγους παιδίου. Ἐνίοτε ἠρέσκειτο νὰ τὸν καταπλήσῃ διηγούμενος αὐτῷ ἱστορίας ὑποκριτῶν, δίδων αὐτῷ μαθήματα περὶ εὐπρεποῦς περιβολῆς, ἀνγκοινῶν αὐτῷ τὰς διευθύνσεις ἐμποροραπτῶν καὶ ἄλλων καταστημάτων, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς ἀνὴρ κερδίζων τόσα χρήματα ἦτο τόσο ἀφιλοκάλως ἐνδεδυμένος. Ὁ ἀγαθὸς Ῥίσλερ πεπεισμένος περὶ τῆς ταπεινότητός του, προσεπάθει νὰ τύχῃ συγγνώμης διὰ μυρίων περιποιήσεων, διὰ μυρίων φροντίδων, ὑποχρεωμένος εἰς πᾶσαν ἐκδούλευσιν, βέβαια, ἀφοῦ αὐτὸς ἦτο ὁ αἰώνιος εὐεργέτης.

Μεταξὺ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ πατώματι κατοικουσῶν οἰκογενειῶν ἡ μικρὰ Σέβη ἐχρησίμευεν ὡς τὸ ἐνωτικὸν σημεῖον διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων αὐτῆς ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην μεταβάσεων. Κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας εἰσέδυνε εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶν κυριῶν Δελομπέλ, διεσκέδαζε βλέπουσα τὴν ἐργασίαν των, παρετήρει ὅλα ἐκεῖνα τὰ ζωῦφια, ἡδὴ δὲ μᾶλλον φιλάρεσκος οὖσα ἢ φιλοπαίγμων, ἐὰν κατὰ τὴν ἀποστολὴν ἐθραύετο ἢ πτέρυξ πτηνοῦ τινὸς ἢ ἐχάνετο τὸ ἐκ πτίλων περιδέραιον τινὸς ἐκ τῶν κολυθρίων, ἐπεχείρει νὰ κατασκευάσῃ κόσμημα ἐκ τῶν λειψάνων ἐκείνων, νὰ προσαρμόσῃ τὸ στιλπνὸν χρῶμα εἰς τοὺς λεπτοὺς βοστρύχους τῆς κόμης τῆς. Ἡ Ποθητὴ καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐγέλων βλέπουσαι αὐτὴν ἀνυψουμένην ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν μέχρι τοῦ παλαιοῦ θολοῦ κατόπτρου, ἀκκίζομένην, βρηνθυομένην. Εἶτα ἀφοῦ ἤθελε χορτάσει θαυμάζον, τὸ κοράσιον μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν μικρῶν δακτύλων του ἤνοιγε τὴν θύραν καὶ σοδαρῶς, μὲ τὴν κεφαλὴν εὐθυτενῇ ἐκ φόβου μὴ χαλάσῃ ἡ κόμμωσίς τῆς, μετέβαινε καὶ ἔκρουε τὴν θύραν τῶν Ῥίσλερ.

Ἐκεῖ εὐρίσκειτο κατὰ τὴν ἡμέραν μόνος ὁ

μαθητὴς Φράντς, κύπτων ἐπὶ τῶν μαθητικῶν βιβλίων του, συντάσσων ἐπιμελῶς τὸ θέμα του. Πιλὴν ἄμα ὡς ἡ Σιδωνία εἰσῆρχετο, ἡ μελέτη ἔπαυεν. Ἐπρεπε ν' ἀφήσῃ τὰ πάντα διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν μικρὰν αὐτὴν χαρίεσσαν κυρίαν, τὴν ἔχουσαν ἐστολισμένην τὴν κεφαλὴν δι' ἐνὸς κολυθρίου, νὰ περιποιηθῇ τὴν μικρὰν αὐτὴν πριγκίπισσαν, ἥτις θὰ μετέβαινε, ὡς ἔλεγε, μίαν ἡμέραν πρὸς ἐπίσκεψίν του εἰς τὸ Λύκειον διὰ νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τὴν ἄδειαν ὅπως τὸν νυμφευθῇ.

Ἦτο ἀληθῶς περίεργον τὸ θέαμα τοῦ πρώτως αὐξήσαντος ἐκείνου νεανίου παίζοντος ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἑπταετοῦς κορασίου, ὑπεικόντος εἰς τὰς ἰδιοτροπίας του, ἐνδίδοντος ἐκ τῆς πολλῆς ἀγάπης του, εἰς τρόπον ὥστε ὅτε βραδύτερον ἐγένετο ὅλως διόλου ἐρωτόληπτος κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ κατὰ ποίαν ἐποχὴν ἤρχισεν ὁ ἔρως του.

Ὅσον καὶ ἂν περιποιοῦντο αὐτὴν εἰς τὰ δύο οἰκήματα, ἐπῆρχετο ὅμως στιγμὴ, καθ' ἣν ἡ μικρὰ Σέβη κατέφευγεν εἰς τὸ παρὰθύρον τοῦ μεσαναβάθρου. Καὶ ἐκεῖ ἐπίσης πολὺ διεσκέδαζε βλέπουσα τὸν ἀνοικτὸν δρίζοντα, οἰοῖται ὀπτασίαν τοῦ μέλλοντος πρὸς ἣν ἔκυπτε περιέργως καὶ ἄνευ φόβου, διότι τὰ παιδιὰ δὲν πάσχουσιν ἐξ ἰλιγγίου.

Μεταξὺ τῶν ἐπ' ἀλλήλων κεκλιμένων στεγῶν ὁ μέγας τοῖχος τοῦ ἐργοστασίου, αἱ κορυφαὶ τῶν πλατάνων τοῦ κήπου, τὰ υελόφρακτα ἐργαστήρια ἐφαίνοντο αὐτῇ ὡς γῆ ἐπαγγελίας, ὡς χώρα τῶν ὀνείρων τῆς.

Ἡ οἰκία Φρομῶν ἀπετέλει δι' αὐτὴν τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ πλοῦτου.

Ὁ χώρος ὃν κατεῖχεν εἰς ὅλην ἐκείνην τὴν ἄκραν τῆς συνοικίας τοῦ Ἑλούς, ἦν ἐπλήρου διὰ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θορύβου τοῦ ἐργοστασίου τῆς κατὰ τινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ Ῥίσλερ, αἱ μυθώδεις διηγήσεις του περὶ τοῦ πλοῦτου, τῆς ἀγαθότητος, τῆς ἱκανότητος τοῦ προϊσταμένου του εἶχον ἐξεγείρῃ τὴν παιδικὴν τῆς περιέργειαν· ὅσα δὲ μέρη τῆς ἰδιαιτέρας κατοικίας ἠδύνατο νὰ βλέπῃ, τὰ κομψὰ ἐκ ξύλου λεπτοῦ προπετάσματα τῶν παρθύρων, τὸ κυκλοτερές πρόστωον πρὸ τοῦ ὁποίου ἦσαν τοποθετημένα ἐπιπλὰ τινὰ τοῦ κήπου, εἰς μέγας περιστερεῶν ἐκ λευκοῦ κασσιτέρου ἀπαστράπτοντος εἰς τὸν ἥλιον καὶ περίφρακτος ὑπὸ ἐπιχρύσων συρμάτων, τὸ ἐξευγμένον ἐν τῇ αὐλῇ καὶ διὰ κυανοῦ χρώματος βεδαμμένον ὄχημα, ἦσαν πάντα ἀντικείμενα τοῦ διαρκοῦς θαυμασμοῦ τῆς.

Ἐγίνωσκε πᾶσας τὰς ἐξεις τῆς οἰκίας, τὴν ὥραν καθ' ἣν εἰσῆμαινε ὁ κώδων, τὴν ὥραν τῆς ἐξόδου τῶν ἐργατῶν, τὰς πληρωμὰς κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν Σαββάτου ἕνεκα τῶν ὁποίων ἡ μικρὰ

τοῦ ταμείου λυχνία παρέμεναν ἀνημμένη μέχρις ὥρας προκεχωρηκυίας, τὰ μακρὰ τῆς Κυριακῆς ἀπογεύματα, ὅτε ἦσαν κεκλεισμένα τὰ ἔργαστήρια καὶ ἐσθεσμένη ἡ καπνοδόχος, τὴν ἐπικρατοῦσαν ἄκραν σιγὴν, τὴν ἐπιτρέπουσαν αὐτῇ νὰ διακρίνῃ τὰς παιδιὰς τῆς δεσποινίδος Κλαίρης, τρεχούσης ἐντὸς τοῦ κήπου μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Γεωργίου. Παρὰ τοῦ 'Ρίσελρ ἐμάνθανε πάσας ταύτας τὰς λεπτομερείας.

— Δεῖξέ μου τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης, ἔλεγεν αὐτῷ, καὶ τὸ δωμάτιον τῆς Κλαίρης...

Καὶ ὁ 'Ρίσελρ χαίρων διὰ τὴν ἐκτακτον αὐτὴν συμπάθειαν πρὸς τὸ ἐργαστάσιόν του, ἐξήγει ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου πρὸς τὸ παιδίον τὴν δικαιοσύνην τοῦ κτιρίου, ἐδείκνυνεν αὐτῷ τὰ ἐργαστήρια τῆς ἐκτυπώσεως, τῆς ἐπιχρυσώσεως, τοῦ βαφείου, τὴν αἴθουσαν τοῦ σχεδιάσματος, ἐνθα αὐτὸς εἰργάζετο, τὴν τῶν ἀτμομηχανῶν, ἐξ ἧς ἀνυψοῦτο ἡ ὑπερμεγέθης καπνοδόχος, ἡ μαυρίζουσα διὰ τοῦ καπνοῦ ὀνδρακῶς ἐξηρεύετο τοὺς πέριξ τοίχους καὶ ἀγνοοῦσα βεβαίως ὅτι μία μικρὰ ὑπαρξίς κεκρυμμένη ὑπὸ τινι στέγῃ συνήνου τοὺς μυχιαιτάτους τῶν λογισμῶν τῆς μετὰ τοῦ θορυβῶδους ἀσθμα αὐτῆς, τῆς ἀκαμάτου ἐργατίας.

Μίαν ἡμέραν τέλος ἡ Σιδωνία εἰσέδυσεν εἰς τὸν διαφαινόμενον αὐτὸν Παράδεισον.

Ἡ κυρία Φρομών, πρὸς ἣν ὁ 'Ρίσελρ συχνὰ ὠμίλει περὶ τῶν χαρίτων τῆς μικρᾶς γειτονός τῆς, παρεκάλεσε νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν χορὸν τῶν παιδῶν, ὃν διωργάνιζε διὰ τὰ Χριστούγεννα. Κατ' ἄρχας ὁ κ. Σέβης ἀπήντησε δι' ἀποτόμου ἀρνήσεως. Ἐκτοτε ἤδη ἐκείνοι οἱ Φρομών, περὶ ὧν ὁ 'Ρίσελρ ἀκαταπαύστως ἐλάλει, τὸν ἠνώχλουν, τὸν ἐταπείνουν διὰ τοῦ πλούτου των. Ἄλλως τε ἐπρόκειτο καὶ περὶ χοροῦ μετνημφισμένων, καὶ ὁ κ. Σέβης, ὅστις δυστυχῶς δὲν ἦτο καὶ αὐτὸς βιομήχανος χρωματιστοῦ χάρτου, δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ ἐνδύσῃ τὴν κόρην του μετὰ τὴν ἀρμοζούσαν διὰ τὴν περίστασιν ἐνδυμασίαν. Ἄλλ' ὁ 'Ρίσελρ ἐπέμεινε· ἐδήλωσεν ὅτι ἀνεδέχετο αὐτὸς ὅλον τὸ βάρος καὶ ἐν τῷ ἅμα ἡσχολήθη νὰ σχεδιάσῃ μίαν ἐνδυμασίαν.

Ἡ ἐσπέρα ἐκείνη ὑπῆρξεν ἀξιωμακρόνους.

Εἰς τὸν θάλαμον τῆς κυρίας Σέβης πεπληρωμένον ὑπὸ τεμαχίων ὑφασμάτων, καρφίδων, παντοειδῶν μικρῶν ἀντικειμένων τοῦ γυναικείου στολισμοῦ ἡ Ποθητὴ Δελομπέλ προΐστατο ἐπὶ τῆς ἀμφίσεως τῆς Σιδωνίας. Τὸ κοράσιον μεγαλειότερον φαινόμενον ἔνεκα τῆς βραχείας ἐκ φλανέλλας ἐσθῆτος, ἐρυθρὰς τὸ χρῶμα μετὰ λαίνας ραβδώσεις, ἵστατο ὄρθιον πρὸς τοῦ κατόπτρου, ἀκίνητον ἐν τῇ λαμπρότητι τοῦ στολισμοῦ του. Ἦτο θελκτικωτάτη ἡ μικρὰ Ὁ στηθόδεσμος μετὰ τὰς ἐξ ὀλοσηρικοῦ διασταυρώσεις του, συνεσφιγμένους ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἐπιθωρακίου,

οἱ μακροὶ καὶ ἐξαίσιοι τῆς καστανῆς τῆς κόμης πλόκαμοι, καταπίπτοντες κάτωθεν τοῦ ἀχυροπλέκτου πύλου, πᾶσαι αἱ ὀπωσοῦν χυδαῖαι λεπτομερεῖαι τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς ὡς Ἑλβετίδος, ἐξήρουντο ὑπὸ τῆς νοήμονος φυσιογνωμίας τοῦ παιδίου καὶ τῆς χάριτος αὐτοῦ καταλλήλως ἐπιτετηθευμένης καὶ ἀρμοζούσης πρὸς τὰ ζωηρὰ χρώματα τῆς θεατρικῆς αὐτῆς περιβολῆς.

Πᾶσα ἡ συνοικία, ἐκεῖ συνηγμένη, ἐξέφερε κραυγὰς θαυμασμοῦ. Ἐνῷ ἐπεμψαν νὰ προσαλέσωσι τὸν Δελομπέλ, ἡ χωλὴ νεάνις διηυθέτει τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτος, τὰς ταινίας τῶν ὑποδημάτων τῆς, ἐπεθεώρει διὰ τελευταίου βλέμματος τὸ ἔργον τῆς, χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν βελόνην τῆς, ἐμψυχουμένη καὶ αὐτὴ ἡ ταλαίπωρος ἐκ τῆς ζαλοέσεως μέθης τῆς ἐορτῆς ἐκείνης, εἰς ἣν δὲν ἐμελλε νὰ μεταβῇ. Ἐφθασε τέλος καὶ ὁ μέγας ἀνὴρ. Εἶπεν εἰς τὴν Σιδωνίαν νὰ ἐπαναλάβῃ δύο ἢ τρεῖς τεχνικὰς ὑποκλίσεις, ἃς εἶχε διδάξει αὐτήν, νὰ βαδίσῃ, νὰ σταθῇ, νὰ μειδιάσῃ μετὰ τὸ στόμα στρογγυλὰ ἀνοικτόν, τόσον ὅσον ἀκριβῶς νὰ χωρῇ ὁ μικρὸς δάκτυλος. Καὶ ἦτο ἀληθῶς κωμικόν τὸ θέαμα τοῦ κορασίου ἐπακριβῶς ἐκτελοῦντος τὰ παραγγέλματα ταῦτα.

— Ἐχει αἷμα ἡθοποιοῦ εἰς τὰς φλέβας τῆς!..

ἔλεγεν ὁ γέρον ἡθοποῖος ἐνθουσιασμένος, ἐνῷ ἄνευ λόγου ὁ ὑψηλὸς ἐκείνος καὶ νήπιος Φράντς ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσῃ...

Ἐν ἔτος μετὰ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην ἐσπερίδα, ἡ Σιδωνία ἡδύνατο ἐρωτωμένη νὰ εἴπῃ καταλεπτῶς ποῖα ἄνθη ἐστόλιζον τοὺς ἀντιθαλάμους, ποῖον χρῆσμα εἶχον τὰ ἐπιπλα, ποῖον ἦχον ἐξετέλει ἡ ὀρχήστρα ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ· τόσον ὑπῆρξεν ἐν αὐτῇ βαθεῖα ἡ ἐκ τῆς διασκεδάσεως ἐντύπωσις. Οὐδὲν ἐλησμόνησεν, οὐδὲ τὰς στροβιλιζόμενας πέριξ αὐτῆς ἐνδυμασίας, οὐδὲ τοὺς γέλωτας τῶν παιδῶν, οὐδὲ τὰ ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ δαπέδου ἐσπευσμένα μικρὰ βήματά των. Πρὸς στιγμὴν καθεστθεῖσα παρὰ τὸ χεῖλος εὐρυχώρου ἀνακλίντρου ἐπεστροφμένου δι' ἐρυθρὰς μετάξης, ἐνῷ ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ τεινομένου ἐνώπιόν τῆς δίσκου τὸ πρῶτον εἰς τὴν ζωὴν τῆς παγωτόν, ἐνεθυμήθη αἶφνης τὴν ζοφεράν κλίμακα καὶ τὴν στενόχωρον καὶ ἐστερημένην ἀέρος κατοικίαν τῶν γονέων τῆς, ἐνεποίησε δὲ τοῦτο αὐτῇ τὴν ἐντύπωσιν μακρινῆς πατρίδος διὰ παντός ἐγκαταλειφθείσης.

Ἐν τούτοις ὅλοι τὴν εὖρον θελκτικὴν, τὴν ἐθαύμασαν καὶ τὴν περιποιήθησαν. Ἡ Κλαίρη Φρομών, μικροσκοπία Νορμανδῆς χωρικῆς, κατὰφορτος ἐκ τριχάπτων, τὴν παρουσίασεν πρὸς τὸν ἐξάδελφόν τῆς Γεώργιον, λαμπρὸν οὐσσάρων, στρεφόμενον καθ' ἕκαστον βῆμα διὰ νὰ ἴδῃ τίναν ἐντύπωσιν ἐνεποιεῖ ἡ συρομένη σπάθη του.

— Ἀκοῦς, Γεωργάκη;... εἶνε φιλενάδα μου,

Θά ἔλθῃ νὰ παίξῃ μαζί μας τὴν Κυριακὴν . . .  
Ἡ μαμμὰ μᾶς ἔδωκε τὴν ἄδειαν.

Καὶ ἐν τῇ ἀφελείᾳ διαχύσει χαιρόντος παιδίου, ἡσπάζετο τὴν μικρὰν Σέβην ἐξ ὅλης καρδίας.

Ἐν τούτοις ἐδέησε ν' ἀπέλθῃ . . . Ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, εἰς τὴν ζοφερὰν ὁδὸν ἐνθα ἐτήκετο ἡ χιών, εἰς τὴν σκοτεινὴν κλίμακα, εἰς τὸν ὑπνώτοντα θάλαμον, ἐνθα ἀνέμενεν αὐτὴν ἡ μήτηρ τῆς τὸ ζωηρὸν φῶς τῶν αἰθουσῶν τοῦ χοροῦ ἡστραπτειν ἀκόμη πρὸ τῶν τεθαμβωμένων ὀφθαλμῶν τῆς.

— Ἦτο εὐμορφα; . . . διεσκίδασες; ἡρώτα αὐτὴν σιγὰ ἡ κυρία Σέβη, ἐνῶ ἔλκε μίαν πρὸς μίαν τὰς πόρπας τῆς λαμπρᾶς ἐνδυμασίας τῆς.

Καὶ ἡ Σιδωνία κατὰ κόπος ὑπνωττειν ἤδη ὀρθία χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ἀρχίζουσα ἤδη νὰ βλέπῃ ὄνειρον ὥραϊον, ὅπερ ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ καθ' ὅλην τὴν νεότητά τῆς καὶ πολλῶν δακρύων νὰ γείνῃ ἀφορμὴ.

Ἡ Κλαίρη Φρομῶν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν τῆς. Ἡ Σιδωνία μετέβη πολλάκις εἰς τὸν ὥραϊον ἀμμόστρωτον κήπον καὶ ἡδυνήθη νὰ ἴδῃ ἐγγύθεν τὰ κινητὰ ἐκ ξύλου παραπετάσματα καὶ τὸν περιστερεῶνα μὲ τὰ ἐπίχρυσα σύματα. Ἐγνώρισε πάσας τὰς γωνίας καὶ τ' ἀπόκεντρα μέρη τοῦ ἀπεράντου καταστήματος, ἔπαιξε τὸ κρυπτό ὑπὸ τὰς μεγάλας τραπέζας τῆς αἰθούσης ἐκτυπώσεως κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐρημίας τῶν ἀπογευματινῶν τῆς Κυριακῆς. Κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας συνέτρωγεν εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ.

Ὅλοι τὴν ἡγάπων, χωρὶς αὕτῃ νὰ ἐκδηλώσῃ ποτὲ ὑπερβολικὴν στοργὴν πρὸς κανένα. Ἐνόσῳ εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολυτελείας ἐκείνης, ἡσθάνετο ἐαυτὴν καλοκάγαθον, εὐτυχῇ, οἶονεὶ ἐξωραϊσθεῖσαν· πλὴν ἄμα ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκον τῶν γονέων τῆς καὶ ἔβλεπε τὸ ἐργαστάσιον διὰ μέσου τῶν θολῶν ὕαλων τοῦ παραθύρου τοῦ μεσαναβάθρου, ἡσθάνετο πείσματι καὶ ὀργὴν ἀνεξήγητον.

Καὶ ὅμως ἡ Κλαίρη Φρομῶν τὴν περιποιεῖτο καὶ τὴν ἡγάπα.

Ἐνίοτε τὴν παρελάμβανε μετ' αὐτῆς εἰς τὸ Δάσος, εἰς τὸ Κεραμεικόν, ἐντὸς τοῦ περιφώμου κυανοῦ ὀχρήματος ἡ καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως διέλθῃ μίαν ἐβδομαδα εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ πάππου τῆς Γαρδινά, εἰς Σεβινύ-σύρ-Ὀρζ. Χάρis εἰς τὰ δῶρα τοῦ Ρίσελρ, ἐπαιρομένου διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τῆς μικρᾶς του προστατευμένης, ἦτο αὕτη πάντοτε εὐπρεπῶς καὶ κομψῶς ἐνδεδυμένη. Ἡ κυρία Σέβη κατέβηκε περὶ τοῦτο πολλὴν φιλοτιμίαν καὶ ἡ εὐεὶδὴς χωλὴ ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ τῆς μικρᾶς τῆς φίλης θησαυροὺς ἀχρησιμοποίητου φιλαρεσκείας.

Πλὴν ὁ κ. Σέβης ἀείποτε ἐχθρικῶς διακείμενος πρὸς τοὺς Φρομῶν δυσμενῶς ἐβλεπε τὴν αὖξουσαν ταύτην οἰκειότητα. Ἡ ἀληθὴς αἰτία ἦτο διότι δὲν προσεκάλουν καὶ αὐτόν· προέβαλλεν ὅμως ἄλλας αἰτίαι καὶ ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Δὲν βλέπεις τάχα ὅτι ἡ κόρη σου ἐπιστρέφει ἀπὸ ἐκεῖ πάντοτε λυπημένη καὶ κἀθηται πολλὰς ὥρας σκεπτικὴ εἰς τὸ παράθυρον;

Ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ κυρία Σέβη, ἡ τόσον ἀτυχὴς μετὰ τὸν γάμον τῆς, εἶχε καταστῇ ἀπρονοήτος. Διετίνειτο ὅτι πρέπει τις πάντοτε νὰ ἐπωφελῇται τοῦ παρόντος ἐκ φόβου πρὸς τὸ μέλλον, ν' ἀρπάζῃ τὴν παρερχομένην εὐτυχίαν, διότι πολλάκις ἐν τῷ βίῳ, ἄλλο τις δὲν ἔχει στήριγμα καὶ παρηγορίαν εἰμὴ τὴν ἀνάμνησιν εὐδαίμονος παιδικῆς ἡλικίας.

Τόσον δ' ἀδιὰ μίαν φορὰν εὐρέθη νὰ ἔχῃ δικαίον ὁ κύριος Σέβης.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

## Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Ἐύπνα τὸ πέλαιος τὸ κοιμισμένο,  
φύσ' ἀγεράκι μου ἐσπερινό!  
μὲ χιόνι σήκωνε στεφανωμένο,  
τὸ κύμ', ἀγέρι μου, τὸ γαλανό!

Φύσα καὶ φτέρωνε τὸ καϊκάκι,  
ἀφρὸς τὰ στήθη του νὰ τοῦ φιλᾷ,  
ν' ἀνοίγῃ πίσω του βαθὺ αὐλάκι,  
νὰ φεύγουν πλάϊ μας βουνὰ ψηλά.

Ἡ νύκτα ἔρχεται, τ' ἀστέρια σπέρνει  
καὶ τρεμοσβύνουνε 'ς τὸν οὐρανό.  
Τὸ τρεχαντήρι' μου μὲ χάρη γέρονε,  
'ς ἀγέρι ἤσυχο καὶ σιγανό.

Τὸ ἐφταδιάμαντο, λαμπρὸ στεφάνι,  
τῆς Πούλιας πρόβαλε φεγγοβολεῖ!  
Τρέχε, δελφίνι μου, καὶ μᾶς προφθάνει  
ἡ βοδοστόλιστὴ ἀνατολή!

Μέσ' ἀπ' τὰ κύματα σὲ φῶς λουσμένη,  
βγαίν' ἡ πατρίδα μου! ὦ τί γὰρά!  
Ἐκεῖ τὸ ταῖρι μου μὲ περιμένει,  
θωρεῖ τὴ θάλασσα καὶ λαχταρᾷ.

Κῦμα, τὴν γνώρισες τὴν κόρη 'κείνη;  
γλυκὰ σ' ἄγγελος χαμογελαῖ.  
Σ' ἄν σένα φαίνεται, ὅταν σελήνη,  
μέσ' 'ς τὸν καθρέφτη σου χρυσὴ κυλᾷ.

Ὅταν τὰ χεῖλη τῆς τὰ μυρωμένα,  
χύνουν παράπονο ἀπ' τὴν καρδιά,  
λαλοῦν γλυκύτερα καὶ ἀπὸ σένα,  
ποῦ κλαίς 'ς τὴν ἔρημὴ τὴν ἀμμουδιά.

Τρέξε 'ς τὰ πόδια τῆς! ἀπ' τ' ἀκρογιάλι,  
ρίχνει ἀνήσυχη ἐδῶ ματιά.  
Πῆς τῆς πῶς ἔφερες ὀπίσω πάλι,  
ἐσὺ ποῦ μ' ἔστρες 'ς τὴν ξενιτεία.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ.